

KIELILLÄPUHUMINEN

Väinö Hotti

Helluntaina

”Ja kun helluntaipäivä oli tullut, olivat he kaikki yhdessä koolla. Ja tuli yhtäkkiä humaus taivaasta, niinkuin olisi käynyt väkevä tuulispää, ja täytti koko huoneen, jossa he istuivat. Ja he näkivät ikäänkuin tulisia kieliä, jotka jakaantuivat ja asettuivat heidän itsekunkin päälle. Ja he tulivat kaikki Pyhällä Hengellä täytetyiksi ja **alkoivat puhua muilla kielillä**, sen mukaan mitä Henki heille puhuttavaksi antoi” (Apt.2:1-4).

Ensimmäisenä helluntaina opetuslapset puhuivat kielillä. Meidän on syytä muistaa, että nämä kielet olivat ”luonnollisia” kieliä, joita kaikki ymmärsivät. Tässä samalla täyttyi Jeesuksen lupaus:

”Ja nämä merkit seuraavat niitä, jotka uskovat: minun nimessäni he ajavat ulos riivaajia, **puhuvat uusilla kielillä**, nostavat käsin käärmeitä, ja jos he juovat jotakin kuolettavaa, ei se heitä vahingoita; he panevat kätensä sairasten päälle, ja ne tulevat terveiksi” (Mark.16:17,18).

On muistettava, että tämä helluntai oli ”ainutlaatuinen”. On turhaa ylittää toistaa tätä kristinuskon lähtölaukausta. Tarvittiin selkeä lähtö maailmanlaajuiselle tapahtumalle. Siinä on varmasti jotakin opiksi otettavaa, mutta siinä on myös ainutkertaista. Yleensäkin on tarpeen Raamattua lukiessa erottaa ainutkertaiset toistuvista tapahtumista. Muutoin mennään harhaan. Näin on esimerkiksi Jeesuksen ja Johanneksen kasteen kohdalla.

Armolahja

Tätä ei saada omilla ponnistuksilla, tai esim esimerkiksi ”kiitä, kiitä, kiitä” – kampanjalla. Se tulee Jumalan sulasta armosta – kelle se tulee. Ihminen ei siitä myöskään saa ottaa kunniaa itselleen. On joutavaa pöyhkeillä esimerkiksi kielilläpuhumisella tai Hengellä täyttymisellä.

PAAVALI JA KIELILLÄPUHUMINEN

1. Paavali puhui kielillä

Paavali oli melkoinen ”asiantuntija” kielilläpuhumisen suhteen. Hän kirjoittaa korinttolaisille:

”Minä kiitän Jumalaa, että puhun kielillä **enemmän kuin teistä kukaan**” (1. Kor.14:18).

On huomioitava, että tältä pohjalta nousee myös hänen kriittiset sanansa kielilläpuhumisesta! Hän mm. asettaa normaalin puhumisen selkeästi kielilläpuhumisen edelle seurakunnan kokoontumisessa:

”mutta seurakunnassa tahdon mieluummin puhua viisi sanaa ymmärrykselläni, opettaakseni muitakin, kuin kymmenentuhatta sanaa kielillä” (1. Kor.14:19). Huomaa: viisi sanaa kontra kymmenentuhatta sanaa!

2. Erilaisia armolahjoja

”rikas antaja kaikille, jotka häntä avuksi huutavat” (Room.10:12).

Suurin Jumalan lahja on Jeesus, mutta ”Hänen mukanaan” saamme paljon muitakin lahjoja:

”Hän, joka ei säästänyt omaa Poikaansaakaan, vaan antoi hänet alttiiksi kaikkien meidän edestämme, **kuinka hän ei lahjoittaisi meille kaikkea muutakin hänen kanssansa?** (Room.8:32).

”Armolahjat ovat **moninaiset**, mutta Henki on sama; ja seurakuntavirat ovat moninaiset, mutta Herra on sama; ja voimavaikutukset ovat moninaiset, mutta Jumala, joka kaikki kaikissa vaikuttaa, on sama. Mutta kullekin annetaan Hengen ilmoitus yhteiseksi hyödyksi. Niinpä saa Hengen kautta toinen viisauden sanat, toinen tiedon sanat saman Hengen vaikutuksesta; toinen saa uskon samassa Hengessä, toinen taas terveeksitekemisen lahjat siinä yhdessä Hengessä; toinen lahjan tehdä voimallisia tekoja; toinen profetoimisen lahjan, toinen lahjan arvostella henkiä; **toinen eri kielillä puhumisen lahjan, toinen taas lahjan selittää kieliä**. Mutta kaiken tämän vaikuttaa yksi ja sama Henki, jakaen kullekin erikseen, niinkuin tahtoo” (1. Kor.12:4-11).

”Niinpä Jumala asetti seurakuntaan ensiksi muutamia apostoleiksi, toisia profeetoiksi, kolmansia opettajiksi, sitten hän antoi voimallisia tekoja, sitten armolahjoja parantaa tauteja, avustaa, hallita, **puhua eri kielillä**” (1. Kor.12:28).

3. Eri ihmisillä eri lahjat

Jumala ei tee ihmisiä samalla ”muotilla”, ei seurakunnassakaan. Siellä on kirjavuutta, runsautta, kauneutta ja rikkautta. Seurakunnan avulla Jumala ilmaisee omaa monipuolisuutaan:

”että **Jumalan moninainen viisaus** seurakunnan kautta nyt tulisi taivaallisten hallitusten ja valtojen tietoon” (Ef.3:10).

4. Rajoittunut mestari

Uskovia ei saa luokitella armolahjojen mukaan. Kaikki lahjat ovat ”armon merkkejä”. ”*Mestari tunnetaan rajoittuneisuudestaan!*” Armolahja ei saa synnyttää kateutta eikä ylpeyttä. Jokainen armolahja on syvän kiitollisuuden aihe. On tyhmyyttä laittaa uskovat arvojärjestykseen jonkin armolahjan (esim. kielilläpuhumisen) mukaan. Paavali vapauttaa moisesta kireäpipoisuudesta.

”**Eivät suinkaan kaikki** ole apostoleja? **Eivät kaikki** profeettoja? **Eivät kaikki** opettajia? **Eiväthän kaikki** tee voimallisia tekoja? **Eihän kaikilla** ole parantamisen armolahjoja? **Eiväthän kaikki** puhu kielillä? **Eiväthän kaikki** kykene niitä selittämään?” (1. Kor.12:29,30).

Saatana viljelee kopioita, Jumalalla on ainoastaan originaaleja!

”Oi sitä Jumalan rikkauden ja viisauden ja tiedon syvyyttä! Kuinka tutkimattomat ovat hänen tuomionsa ja käsittämättömät hänen tiensä!” (Room.11:33).

5. Profetoiva on suurempi kuin kielillä puhuva

”Tavoitelkaa rakkautta ja pyrkikää saamaan hengellisiä lahjoja, mutta varsinkin profetoimisen lahjaa. Sillä kielillä puhuva ei puhu ihmisille, vaan Jumalalle; ei häntä näet kukaan ymmärrä, sillä hän puhuu salaisuuksia hengessä. Mutta profetoiva puhuu ihmisille rakennukseksi ja kehoitukseksi ja lohdutukseksi. Kielillä puhuva rakentaa itseään, mutta profetoiva rakentaa seurakuntaa. Soisin teidän kaikkien puhuvan kielillä, mutta vielä mieluummin soisin teidän profetoivan; **sillä profetoiva on suurempi kuin kielillä puhuva**, ellei tämä samalla selitä, niin että seurakunta siitä rakentuu” (1. Kor.14:1-5).

”Jos nyt koko seurakunta kokoontuisi yhteen ja kaikki siellä **puhuisivat kielillä** ja sinne tulisi opetuksesta tai uskosta osattomia, eivätkö he sanoisi teidän olevan järjiltänne?

Mutta jos **kaikki profetoisivat** ja joku uskosta tai opetuksesta osaton tulisi sisään, niin kaikki paljastaisivat hänet ja kaikki langettaisivat hänestä tuomion, hänen sydämensä salaisuudet tulisivat ilmi, ja niin hän kasvoilleen langeten rukoilisi Jumalaa ja julistaisi, että Jumala totisesti on teissä” (1. Kor.14:23-25).

Seurakunnan keskellä profetoiminen on siksikin suotavampaa, että sen alkuperä olisi helpompi arvioida, onko se Jumalasta vai jostakin muusta.

6. Selittämisen ongelma

Kielillä puhuminen on kokonaan kiellettyä, ellei ole selittäjää!

”Jos kielillä puhutaan, niin puhukoon kullakin kertaa vain kaksi tai enintään kolme, ja yksi kerrallaan, ja yksi selittäköön; mutta jos ei ole selittäjää, **niin olkoot vaiti seurakunnassa ja puhukoot itselleen ja Jumalalle**” (1. Kor.14:27,28).

Selittäjän löytyminen ei ole aina helppoa. Selittäjällä on puheen tulkitsijana suuri vastuu. Hän ensimmäisenä joutuu ratkaisemaan, tulee viesti Jumalalta? Pääseekö selittäjä ”samalle aaltopituudelle” puhujan kanssa, vai puhuuko selittäjä omiaan? Tässä ovat sekä puhuja että selittäjä pyhän Jumalan edessä. Toinen vaikea tehtävä on arvioida, onko viesti Jumalalta.

7. Erehtymisen mahdollisuus

Ylikarismaattisuus menee harhaan siinä, että sekä kielilläpuhumista että profetoimista pidetään lähes erehtymättömänä:

”Veljeni, älkööt aivan monet teistä pyrkikö opettajiksi, sillä te tiedätte, että me saamme sitä kovemman tuomion. **Sillä monessa kohden me kaikki hairahdumme**. Jos joku ei hairahdu puheessa, niin hän on täydellinen mies” (Jaak.3:1,2).

KORINTTO JA KIELILLÄPUHUMINEN

1. Karismaattinen seurakunta

Korintto oli nimenomaan ”karismaattinen seurakunta”. Armolahjat olivat monipuolisesti käytössä. Kirjeensä alussa Paavali kohteliaasti antaa seurakunnalle tunnustusta tästä avusta:

”Minä kiitän Jumalaani aina teidän tähtenne siitä Jumalan armosta, joka on annettu teille Kristuksessa Jeesuksessa, että kaikessa olette rikastuneet hänessä, kaikessa puheessa ja kaikessa tiedossa, sen mukaan kuin todistus Kristuksesta on teissä vahvistettu, **niin ettei teiltä mitään puutu missään armolahjassa**, teidän odottaessanne meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen ilmestystä” (1. Kor.1:4-7).

Aivan todennäköisesti Korinttossa oli myös mahtava kielilläpuhujien armeija!

Taitavana opettaja hän ensin antaa tunnustusta, mutta sitten tulee ”sapiskaa”! Armolahjoista huolimatta Korinttoa rasittavat monet ongelmat:

2. Korinttolaiset olivat lahkolaisia

Lahkolaishenki on turmellut pahasti seurakunnan; Paavali puuttuu siihen ankaralla kädellä. On turhaa puolustella lahkolaisuutta sillä, että Korintossakin sitä esiintyi; Paavali ei sitä hyväksynyt!

”Mutta minä kehoitan teitä, veljet, meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimeen, että kaikki olisitte puheessa yksimieliset ettekä suvaitsisi riitaisuuksia keskuudessanne, vaan pysyisitte sovinnossa ja teillä olisi sama mieli ja sama ajatus. Sillä Kloen perheväeltä olen saanut teistä kuulla, veljeni, että teillä on riitoja keskuudessanne. Tarkoitan sitä, että yksi teistä sanoo: ”Minä olen Paavalin puolta”, toinen: ”Minä Apolloksen”, joku taas: ”Minä Keefaan”, joku vielä: ”Minä Kristuksen”. **Onko Kristus jaettu?** Ei kaikesti Paavali ole ristiinnaulittu teidän edestänne? Vai oletteko te kastetut Paavalin nimeen?” (1. Kor.1:10-13).

3. Alaikäisyys ja lihallisuus

Paavali paljastaa, ettei karismaattisuus ollut suinkaan tehnyt korinttolaisista ”eliittikristittyjä”. Karismaattiset korinttolaiset olivat jääneet alaikäisyyteen ja lihallisuuteen. Kielilläpuhuminen ei ole mikään kristillisyyden mitta!

”Niinpä, veljet, minun ei käynyt puhuminen teille niinkuin hengellisille, vaan niinkuin lihallisille, niinkuin **pienille lapsille Kristuksessa**. Maitoa minä juotin teille, en antanut ruokaa, sillä sitä ette silloin sietäneet, ettekä vielä nytkään siedä; **olettehan vielä lihallisia**. Sillä kun keskuudessanne on kateutta ja riitaa, ettekö silloin ole lihallisia ja **vaella ihmisten tavoin?** Kun toinen sanoo: ”Minä olen Paavalin puolta”, ja toinen: ”Minä olen Apolloksen”, **ettekö silloin ole niinkuin ihmiset ainakin?**” (1. Kor.3:1-4).

Paavali löysi Korintosta ”kielilläpuhuvia lapsia”.

4. Niin kuin ihmiset ainakin

Karismaattinen seurakunta ei ollut kokenut ”sydämen muutosta”; vaikka kaikki armolahjat olivat näkyvästi esillä. Tilanne oli pitkälti sama kuin Galatiassa. Ulkonaisia seremonioita oli, mutta sydämet olivat muuttumattomat; tarvittiin **uusi uudestisyntyminen**. Muodoltaan korinttolaisten meininki erottui maailman ihmisten menosta, mutta sisäinen muutos oli tapahtumatta:

”Siis, jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luomus; se, mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut” (2. Kor.5:17).

”Lapsukaiseni, jotka minun jälleen täytyy kivulla synnyttää, **kunnes Kristus saa muodon teissä**” (Gal.4:19).

5. Madonluvut väärälle karismaattisuudelle

Aluksi Paavali antaa tunnustusta korinttolaisten kristillisyydelle, mutta mitä pitemmälle kirje etenee, sitä kovemmaksi tulee tykistötuli. Kielilläpuhumiset ja muut karismaattiset hömpötykset ovat yhtä tyhjän kanssa ilman RAKKAUTTA.

Korinttolaiset olivat rakentaneet seurakuntansa aivan väärin. He olivat rakentaneet sen **armolahjojen pohjalle!** Remontti on välttämätön: KIELILLÄPUHUMISEN KORKEAVEISUN ON MUUTUTTAVA RAKKAUDEN KORKEAVEISUKSI!

”Vaikka minä puhuisin ihmisten ja enkelien kielillä, mutta minulla ei olisi rakkautta, **olisin minä vain helisevä vaski tai kilisevä kulkunen**. Ja vaikka minulla olisi profetoimisen lahja ja minä tietäisin kaikki salaisuudet ja kaiken tiedon, ja vaikka minulla olisi kaikki usko, niin että voisin vuoria siirtää, mutta minulla ei olisi rakkautta, **en minä mitään olisi**. Ja vaikka minä jakelisin kaiken omaisuuteni köyhäin ravinnoksi, ja vaikka antaisin ruumiini poltettavaksi, mutta minulla ei olisi rakkautta, **ei se minua mitään hyödyttäisi**” (1. Kor.13:1-3).

6. Priorisointi ongelma

Tämä oli korinttolaisten suuri harha! Heillä oli karismaattisuus (armolahjat) kaikki kaikessa.

”**suurin niistä on rakkaus**” (1. Kor.13:13).

Ilman rakkautta uskonelämällä ei ole mitään perustusta! Kaikista armolahjoista on hyötyä ainoastaan sikäli kun ne ovat ”rakkauden sateenvarjon alla”.

7. Suuri mysteeri – mutta kuitenkin totta

On suuri arvoitus, kuinka pyhän Hengen lahjat voidaan antaa irrallisena ilman rakkausperustusta. Näin kuitenkin oli Korintossa.

Tänäänkin meillä lienee kosolti hengellisiä yhteisöjä, jotka ilottelevat karismaattisilla lahjoilla (kielilläpuhumisilla ym.), mutta samalla kantavat selkeää alaikäisyyden ja lihallisuuden leimaa ja hylkäävät veljesrakkauden toisten armahdettujen syntisten kanssa. On huomattava, että kaikki muut karismaattiset lahjat ovat alisteisia rakkaudelle.

8. Kielilläpuhuminen ja Hengen täyteys

On perin rohkeaa yhdistää nämä kaksi, kielilläpuhuminen ja Hengen täyteys, koska korinttolaisetkin, vaikka heillä oli ”armolahjojen koko täyteys”, olivat tähtitieteellisen kaukana Hengen täyteydestä. Kyllä Hengen täyteys on ennen kaikkea **rakkauden ja Sanan täyteyttä!**

”Uuden käskyn minä annan teille, että rakastatte toisianne, niinkuin minä olen teitä rakastanut - että tekin niin rakastatte toisianne. **Siitä kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos teillä on keskinäinen rakkaus**” (Joh.13:34,35).

9. Tee parannus!

LAHKOLAISUUS SÖI KORINTON SEURAKUNNAN MAINIOT KARISMAATTISET EVÄÄT VIIMEISTÄ MURUA MYÖTEN!

Me emme tiedä Korinton seurakunnan myöhempiä vaiheita, mutta jos seurakunta ei ottanut Paavalin ohjeita ja varoituksia vakavasti, vaan pysyi lahkolaisuudessaan, aivan varmaa on, että he ennen pitkää kadottivat myös armolahjat ja täten ”sammuttivat Hengen”. Paavali maalasi synkin värein lahkolaisten määränpään: kaikki lahkolaiset ovat matkalla – helvettiin!

”Mutta lihan teot ovat ilmeiset, ja ne ovat: ... **eriseurat, lahkot**, joista teille edeltäpäin sanon, niinkuin jo ennenkin olen sanonut, että ne, jotka semmoista harjoittavat, **eivät peri Jumalan valtakuntaa**” (Gal.5:19-21).